

JILLIAN LAUREN

Mano gyvenimas Haremė

KAIP AŠ DIRBAU SULTONO VAKARĖLIUOSE

Alma littera

2 skyrius

Kelionė į Brunėjų truko tris paras. Teko nakvoti Los An-
džele ir Singapūre. Ilgos skrydžio valandos suteikė pui-
kią galimybę apmąstymams.

Pastarosiomis dienomis mano gyvenimas slenka sulėtintai. At-
rodo, mėnulis ir toliau pilnėja ir dyla, pilnėja ir vėl dyla, o laikas
mano gyvenimą ženklina itin sumaniai – kelios vos pastebimos it
teatro lėlės siūleliai raukšlės palei lūpas, laisvesnė jogos laikysena,
nusilpę draugiški santykiai ir gal net užgimusi nauja draugystė.
Stengiuosi atsikratyti blogų įpročių, ugdytis naujus, gerokai svei-
kesnius. Paprastai man nesiseka nei viena, nei kita, tačiau didelių
nuostolių nepatiriu. Jau nebe. Kartais nusiperku lėktuvo bilietą.
Kas nors gimsta, miršta, įvyksta nelaimė ar reikia ką nors švęsti.
Bet skrisdama į Singapūrą turėjau apie daug ką pamąstyti ir netgi
puoselėjau daugiau vilčių. Tąkart viesulu lekiantis mano sunkve-
žimis, kurį vadinu gyvenimu, peršoko skiriamąją juostą ir nudū-
mė tolyn kas penkias minutes keisdamas kryptį.

Per ausinukus klausausi „Kalbančiųjų galvų“ kompaktinės
plokštelės. *Jums gali kilti klausimas: na... kaip aš čia atsidūriau?*

Jūs irgi galite užduoti tokį klausimą. Sakykim, ko visai nepras-
ta mergiotė sugalvojo lėkti į tą harema? Leiskite grąžinti jus kelis
žingsnelius atgal.

Visa tai prasidėjo vieną vėlų šaltą lapkričio vakarą, gerokai po vidurnakčio, bėgant krosą smėlėta paplūdimio pakrante Ist Hamptone. Bėgau kiek kojos įkabina prožektorių nušviestomis smėlio kopomis, veide – siaubingas išgąstis. Sportiniai bateliai REEBOK klimpo į smėlį ir atrodė, kad bėgu lyg sapne. Prieky ant smėlio driekėsi baugūs juodi šešėliai. Prieš paskelbdamas, kad filmuojama, režisierius man liepė bėgti nurodyta trajektorija tris ruožus, pažymėtus vos matomais maišais su smėliu. Vilkėjau lengvai nuplėšiamą geltonos ir mėlynos spalvų sporto komandos šokėjos aprangą, sijonėlis šonuose buvo susegamas lipukais, ilgi rudi plaukai supinti į dvi standžias kasytes, perrištas geltonais atlasiniais kaspinais. Sūrus pajūrio oras graužė gerklę, o mano plikos rankos ir kojos priminė žąsies odą. Prieš tris mėnesius man sukako aštuoniolika, galėjau būti sporto komandos šokėja.

Nepatogiai užmyniau ant pirmo smėlio maišo ir nikstelėjau kulkšni. Pagal scenarijų iš tamsos išniro vaiduokliška ranka ir nutraukė nuo manęs marškinėlius. Suklikusi kaip tikra Dženet Li, iki pusės nuoga ir skausmo varstoma viena koja, leidausi bėgti prie antrosios žymos.

Aš vaidinau. Visai įtikinamai. Buvau Patė Smit su kasytėmis ir visa gerkle klykiau prieš kamerą – pagaliau prieš kamerą. Koks skirtumas, kad čia tik paprastas filmas apie vampyrus, kuris bus platinamas Floridos kasečių nuomos punktuose? Vis tiek filmas. Vis tiek pradžia. Pirmasis akmenėlis ilgame geltonų plytų kelyje į tai, kuo visą gyvenimą troškau būti – spindinčia scenos ir televizijos ekranų žvaigžde. Aš svajoju būti visapusiškai ir neginčijamai mylima, kad paskui netektų glaustytis prie kitų, aplink mane skriejančių aktorių orbitose.

Šitas filmas, šitas žemiausias laiptelis į sėkmę, vadinasi „Valeri“. Tai pasakojimas apie moksleivę, taip apsėstą meilės vampyrams, kad galiausiai pati tokia tapusi ji ima terorizuoti savo mokyklą. Prieš dvi savaites atsiliepiu į laikraščio „Back Stage“ skelbimą ir šis mane nuvedė į didžiulį mūrinį namą Niuarke, kur gyvena ke- lios lenkų senbuvės. Čia atranka buvo visai kitokia nei tos, kurio- se teko dalyvauti. Jose būreliui merginų paprastai liepiama sustoti centrinėje aktorių atrankos studijoje ir, nususukus į sieną, tyliai skaityti scenarijaus ištraukas ir aukštyn žemyn kilnoti antakius.

Niuarką truputį pažinojau. Mano tėvai kilę iš senųjų Niuarko žydų palikuonių, aštuoniasdešimtmečius senokus etnografai dar dabar medžioja duoti interviu. Mano proprosenolis su broliais ir seserimis atplaukė laivu iš mažo žydų kaimelio Lenkijoje ir, išsiteplioję veidus tamsiai rudai, ėmė stumdyti vaisių vežimėlius, paskui atidarė bakalėjos parduotuvę, iš kurios vėliau išaugo vi- sas tinklas. Pradėję kaip laikraščių išnešiotojai, ėmė juos mainyti į rašiklius, o vėliau jau patys išrašinėjo vaistų receptus. Jie tapo gydytojais, odontologais, įvairių sričių verslininkais ir nekilno- jamojo turto magnatais. Jiems padedant Niuarke buvo pastaty- ta nauja sinagoga. Joje su broliu buvome įvesdinti į suaugusiųjų žydų bendruomenę.

Paklauskit mano tėvo ir jis jums viską papasakos: mūsų giminė padėjo išaugti Niuarkui. Mes mylime Niuarką. Prieš jam išvyks- tant iš gimtinės, jo tėvai buvo paskutinė baltųjų šeima, ilgiausiai pragyvenusi tame rajone. Jie buvo priversti išsikelti iš tų namų, nes seneliui išėjus į pensiją abu su senele jau nebegalėjo išlaikyti namo. Nors dabar tėvas gyvena prabangiame rajone vos už dvi- dešimties minučių kelio nuo gimtinės, jis skubės jums pasigirti nesąs išpuikėlis, jis esąs tas pats prasčiokas iš Niuarko. Tėvas itin sentimentalus ir kai buvau maža, jis įsisodindavo mane į baltąją

savo kordobą ir veždavosi parodyti senojo namo Liono aveniu, Vikvahiko vidurinės mokyklos, žydų kapinaičių. Jis man tiek daug pasakodavo, kad Niuarko gatvėse jaučiausi kaip namie, nors ten negyvenom ir nė sykio nebuvom išlipę iš mašinos.

Taigi atvykusi adresu, kurį buvau užsirašiusi ant popieriaus lapelio ir įsidėjusi į rankinę, tą namą iš karto atpažinau. Pasibeldžiau į duris ir man jas atidarė pats filmo režisierius, suskretęs vyriokas su išretėjusių plaukų uodegėle ant pakaušio ir džinsais paaukštintu liemeniu. Jis nuvedė mane į svetainę, visi atviri paviršiai joje buvo uždangstyti nériniuotom servetėlėm, o baldai aptraukti celofanine plėvele. Veikiausiai čia buvo jo motinos namas. Kavos staliukas buvo nustumtas prie sienos, o kambario vidury ant trikojo stovėjo filmavimo kamera, didumo sulig duonos skrudintuvu.

Atsistojau priešais kamerą ir pasirengiau perklausai, turėjau nusivilkti palaidinukę ir iš visų jėgų garsiai rékti. Režisierius su padėjėja suraukę kaktas kažką rašė aplanke su gnybtuku ir čežino sofos užtiesalus. Po dviejų dienų jie man paskambino ir pranešė, kad režisierius pasirinko mane pirmosios aukos vaidmeniui. Dar režisierius užsiminė, kad Bačas Patrikas, vaidinsiantis Edį Miunsterį, yra jo pusbrolis ir dėl to šitas projektas yra labai perspektyvus.

Sakoma, kad menkų vaidmenų nėra, yra tik nereikšmingi aktoriai, o kadangi dar nežinojau, kad šitas teiginys klaidingas, pasiūlymą priėmiau.

Pasileidau bėgti prie antrosios žymos. Į kadraį kyštelėjo kažkieno ranka ir nutraukė nuo juosmens sijoną. Šįkart réčiau ne taip iš širdies, buvau pridususi. Paskutinį trasos ruožą bėgau vienomis trumpikėmis, sportiniais bateliais ir kojiniėmis iki kulkšnių. Pri-

bėgus paskutinį smėlio maišą, prieš mane išniro Marija, vaidinanti Valeri, ir pastojo man kelią.

Klyksmas.

Nufilmuota.

Marija buvo neabejotina anoreksikė, pamėkliška blondinė. Kraujosruvas primenančių ratilų po akimis neįstengė paslėpti net storiausias makiažo sluoksnis, tokios pat krauju pasrūvusios buvo ir akys. Su apšiurusiais naktiniais ir nutvieksa ryškių prožektorių, ji atrodė kaip ateivė su vos besilaikančia ir neproporcingai didele galva, užmauta ant grakštaus laibo kūno. Kodėl šita mergina atlieka pagrindinį vaidmenį, o aš tik pirmosios aukos?

Laukdamos, kol bus paruošta kita filmavimo scena, mudvi su Marija apsisiautėm šiltais pledais, kažkieno atitemptais iš gretimo pakrantės namelio, priklausiančio vienam iš trupės narių tėvų. Susiglaudėme, kad būtų šilčiau, ir pajutau į šoną įremtą aštrų jos klubikaulį. Mergina buvo be jokių kompleksų. Filmavimo grupės darbininkai sukiojosi apie mus, dėliojo žibintus ir ruošė mūsų bendram pasirodymui. Tai buvo paskutinė mano scena. Didžioji akimirka.

Kol operatorius nutaisė kamerą, režisierius priėjo prie mūsų pasikalbėti.

Pirmiausia jis kreipėsi į Mariją:

– Čia tavo pirmoji auka. Pagaliau pasidavei kraujo troškuliui, su kuriuo taip ilgai kovojai. Tave apima ekstazė. Tu patiri orgazmą – toks galingas jausmas ją nugalėjus. Mėgaukis juo. Neskubėk. Neskubėk suleisti dantų.

Paskui atsisuko į mane ir tepasakė:

– O tu priešinkis.

Tyli ir baikšti butaforijos skyriaus mergaitė stora liemene, slidininko kepuraite ir ilgomis guminėmis pirštinėmis maišė kibirą

netikro kraujo. Per pirmą sceną Marija turės nuplėšti nuo manęs paskutinį kliuvinį, skiriantį mano kūną nuo nakties. Turėsiu paaugoti kelnaites, o tada ji parvers mane ant žemės. Antroji scena – erotinė žmogžudystė, per ją turėsiu pasiduoti vampyrei ir mirti dirbtinio kraujo klane. Mergina iš butaforijos skyriaus suskubo pranešti, kad sceną privalome nufilmuoti iš pirmo karto, nes nebus galimybės manęs nuvalyti.

Kautynių scena išėjo apgailėtina. Marijai neužteko jėgų net sugriebti man už riešų. Aš kaip gyva Roberto Krambo pieštų raumeningų merginų animaciniuose filmukuose kopija – riebus užpakalis, tvirtos apvalios šlaunys, laibas liemuo ir standi B dydžio krūtinė. Taigi trapius Marijos kauliukus vienu mostu galėjau sutraiškyti kaip šapelius. Neketinau leisti, kad jos gležnumas sugadintų man galimybę. Užuoat pasidavusi, sugriebiau jai už pirštų ir ėmiau ją sukti kaip skudurinę lėlę, vaidindama, kad kaunuosi už savo, kaip komandos šokėjos, gyvenimą. Paskui stipriai ją trūktelėjau ir užsiverčiau. Mariją tai sukrėtė.

Klyksmas.

Nufilmuota.

Kita scena – kruvinoji. Butaforijos skyriaus mergina ant mėsininko kostiumo dar užsijuosė juodą guminę prijuostę. Kiti komandos nariai užkasė smėlyje gumines žarneles, o jų galus iškišo man palei kaklą. Kol jie trypinėjo, gulėjau ant smėlio užsimerkusi ir stengiausi neperšalti. Susigūžiau ir keistai apsnūdau, o mano išnarinta kulkšnis smarkiai tvinkčiojo ir kaito. Išsigandau, kad galiu mirtinai sušalti. Balsai man virš galvos sunerimę kuždėjo, kad turėjęs vamzdeliais laisvai tekėti kraujas gali imti tirštėti ir sušalti į „Karo“ sirupo išą. Literatūrinės dalies vadovas niuktelėjo režisieriui į pašonę ir parodė į mane, tysančią ant žemės.

Tas suskato raginti:

– Gerai, žudymas. Paskubėkit, nes auka jau miršta. Visi į vietas.

Marija įsitaisė ant manęs, krauju pasrūvusiame jos žvilgsnyje atsispindėjo nuovargis ir alkis. Pasitikrino, ar tvirtai laikosi iltys. Mergina mėsininkė priėjo prie manęs su vienkartinio puodeliu bjauraus „Karo“ sirupo ir supylė į burną, kai būsiu nugalėta, turėsiu išspjauti.

Prašau visus tylos.

Filmuojam.

Veiksmas.

Marija, išplėtusi akis kaip tikras Bela Lugošis, iš lėto pasilenkė prie manęs ir taikėsi kąsti. Po nugara buvo pakasti kraujo vamzdeliai, negalėjau smarkiai muistytis, todėl paniką stengiausi išreikšti mimika. Man atrodė, kad tai puikus iššūkis, leidžiantis parodyti, kuo aktoriai mėgėjai skiriasi nuo profesionalų. O mėgėjų aš nenkenčiau. Kai Marija pasilenkė, kad man įkąstų, paskutinį kartą labai nuoširdžiai suklikau ir ant mūsų lyg koks geizeris ištryško ledinė kraujo čiurkšlė. Trūkčiojau mirtinų konvulsijų tampoma, o ji pakėlė galvą ir atsuko veidą į mėnulį, akyse laukinis skerdiškės žvilgsnis. Galiausiai nurimau ir nusukusi galvą į šoną gulėjau nė nekrustelėdama, iš pravertos burnos pro lūpų kamputį liejosi kraujas, o akys žvelgė lyg stiklinės.

Nufilmuota.

– Pirma auka nufilmuota. Marija, eik nusiprausk ir pasiruošk kitai scenai.

Penketas ar daugiau žmonių nelabai džiugiai mums paplojo, o mergina mėsininkė numetė man rankšluostį. Sugriebusi jį kuo greičiau nušlubčiojau į namelį. Prodiuserio padėjėjas užstojo man kelią į prieangį.

– Dušas lauke, – pasakė.

– Tuoj numirsiu.

– Aš nejuokauju.

Nusispyriau jau rausvus sportbačius, nusimoviau kojines ir patraukiau prie šį vakarą vainikuosiančio išbandymo. Netrukus pamačiau, kad Ist Hamptone, skirtingai nei Džersio pakrantėje, lauke įrengtose dušinėse yra karšto vandens, o dušų galvutės didumo kaip plastikinės svaidomos lėkštės. Stovėdama ant cemento, išsipyniau kasas ir karštu vandeniu nusiploviau glitėsius, apšilau ir po kelių valandų darbo prieš akis mačiau tik žvaigždžių nusėtą Long Ailando dangų ir tolumoje šniokščiančio vandenyno juodumą. Pasistengiau nuvyti kylančias abejones. Juk viskas gerai, smagu kaip stovykloj, ar ne? Kita atranka jau bus tikra. Kitas vaidmuo, kurį man pasiūlys, irgi.

Pirmo namo aukšto poilsio kambaryje ant rankšluosčiais užtiesių sofūčių gulėjo įsitaisiusios keturios krūtingos merginos. Vizažistė stengėsi kuo lygiau kempinėle ištepti jų kūnus baltai, bet makiažo sluoksnis nelipo, vietomis jis buvo per storas ir nelygus, o kitur per plonas ir skilinėjo. Merginos kartojo žodžius, ruošėsi kitai scenai, kur vampyrų žmonos į savo būrį turės priimti Valeri.

Apsivilkau sportinį kostiumą ir susikėlusi ant pakaušio šlapius plaukus įsitaisiau laukti, kol baigsis šita ilga naktis. Kambary viskas iš vyšnios medienos, kartūninės pagalvėlės su plačiomis mėlynomis juostomis. Ant kampan nustumto stalo litras dietinės kolos, pakuotė mineralinio vandens buteliukų, krūvelė suzmekusių pusfabrikačių sumuštinių ir keli pakeliai sausų užkandžių „Cheetos“. Nepatikliai permečiau akimis šitą liūdną vaizdelį ir susiradau gėrimų barą. Pasiėmusi butelį viskio „Jameson“ vaikštinėjau po namą kaip tikra namų ponija ir vaidindama svetingą šeimininę pilsčiau visiems į gėrimus svaigalo.

Viskis visiems pakėlė nuotaiką. Truputėlį apsvaigę plepėjom apie striptizo klubus ir vaikus, scientologiją ir žurnalo valymą, mokytojų darbą ir restoranus miesto centre. Ilgai svarstėme didįjį feministinį klausimą: kodėl vampyrės vadinamos vampyrų žmonomis, o vyriškos lyties vampyrai nevadinami jų vyrais. Nepaisydamos neteisybės dėl lyties, vampyrų žmonos pagaliau išėjo filmuotis savo scenose, o aš susirangiau krėslė į kamuoliuką ir, apsikabinusi pagalvėle su išsiuvinėtu šuniuku, užmigau.

Nubudau, kai vampyrų žmonos grįžo švariai nusipraususios ir susisupusios į rankšluosčius, nors palei plaukus dar buvo matyti pridžiūvusios baltos pudros. Dangus jau brėško, bet Marija dar buvo lauke, buvo filmuojamos paskutinės scenos. Režisieriaus padėjėjas atnešė per vakarą nufilmuotą medžiagą ir prijungė prie televizoriaus kitą kamerą. Visi susibūrėme aplink jį pažiūrėti. Jaudinausi, kokią pamatysiu save. Kad ir kokie būtų trūkumai, įsivaizdavau atlikusi puikų darbą.

Kol atėjom iki manęs, teko peržiūrėti šimtus scenų. Visos buvo klaidingos. Neverta nė stebėtis, kad man pasirodžius ekrane apšvietimas buvo toks prastas, jog manęs beveik nebuvo matyti. Tamsioje šmėstelėjo geltonas kaspinas, subaltavo nuoga krūtinė, o finalinė mano kančių ir mirties scena buvo visai išplaukusi, ją tikrai reikės iškarpyti.

Nusprendusi, kad neverta daugiau žiūrėti, išslinkau į prieangį pasitikti tekančios saulės. Net ir žvelgiant su ironija, reikalas atrodė prastai. Dar viena bemiegė naktis ir dar vienas neišmokėtas atlyginimas. Na, bent jau turėsiu ką papasakoti. Po visų tokių neįtikimų ir beprasmiškų naktų bent jau tai galėsiu.

Paskui mane į lauką atsekė viena iš vampyrų žmonių – Teilora, kaip iš akies lupta Elena Barkin. Apsivilkusios paltais ir susisupusios į šiltus pledus įsitaisėme prieangyje ant sūpynių. Teilora

vilkėjo „J. Crew“ nertinį stačia apykakle ir gerokai išsiskyrė iš kitų varganų pornografinio filmuko „Valeri“ aktoriūkščių. Vešlūs, šviesiai rausvi plaukai ir beblunkantis įdegio lopinėlis ant strazdanom nusėtos nosies.

Mudvi kalbėjomės žiūrėdamos į dangų virš vandenyno, jis mainė spalvas nuo šviesiai raudonos iki šaltai geltonos, paskui švelniai rausvos ir lengvai mėlynos.

– Ką veiki, meilute, kai nestypsai čia šaltyje nuogais kruvinais papais be vilties gauti atlygį?

Teilora kalbėjo švelnia pietiečių tarme, todėl nesibaimino, kad užgaus ar įžeis aplinkinius vadindama meilučiais.

Pasakiau dirbanti stažuotoja Vusterio grupėje, legendinėje miesto teatro trupėje. Nuo ryto iki vakaro plušu Teatro angare, Vusterio ir Didžiosios gatvės kampe, tvarkau Spaldingo Grėjaus popierius ir nešioju latę Vilemui Defo. Dalyvauju repeticijose ir žiūriu, kaip režisierė Elizabeta Lekont it kokia postmodernistinė šamanė dekonstruoja, rekonstruoja ir vėl iš naujo gimdo naujaušią ikonoklastinį šedevrą.

Kai Keitė Valk ar kokia kita stulbinamai madinga Vusterio grupės veteranė sumanydavo išreikšti gailestį jaunesiems praktikantams ir pakviesdavo į barą „Lucky Strike“ už kampo, gurkšnojant vyną man degindavo nuo popieriaus lapų supjaustytus lūpų kampučius. Tačiau Teatro angare praleistos valandos buvo pačios įdomiausios mano gyvenime. Mano draugai stažuotojai turėjo vilčių atlikti pagrindinius vaidmenis per kitą eksperimentinį Niu-jorko teatro sezoną. Buvome tuo įsitikinę.

– Tai galbūt pati geriausia teatro grupė pasaulyje ir aš dirbu joje – laičiau ir klijuoju vokus su kvietimais į lėšų rinkimo renginius, – pasakojau Teilorai.

– O kaip užsidirbi pinigų, kai nevergauji menininkams?

Kai manęs kas šito paklausia, paprastai pameluoju. Tačiau Teilorai kažkodėl pasakiau tiesą. Paaiškinau jai, kad uždarbiauju apskurusiame, tačiau gana naujoviškame Kanalo gatvės pusnuogių padavėjų bare „Lėlyčių svetainė“ ir kur kas bjauresniame ir visiškai nemoderniame nusirenginėjančių moterų stebėjimo klube „Peepland“ Taimso aikštėje.

Šokti pradėjau metusi mokslus Niujorko universiteto Tišo menų mokykloje. Pagal gabių vaikų programą įstojau į ją būdama vos šešiolikos metų, ir tėvai įkurdino mane dvyliktame bendrabučio aukšte Vašingtono aikštės parke, kai dar net neturėjau vairuotojo pažymėjimo. Po pusmečio metusi menus pasirinkau visiems gerai žinomą gyvenimo mokyklą, tačiau tėvas nenorėjo tuo tikėti. Jūrų gėrybių restorane Džeinės gatvėje kramsnodamas krevetes su pievagrybiais, jis be jokių ceremonijų nukirpo man finansinės pagalbos virkštelę.

– Prieš pusmetį rėkei: „Man nereikia jokių kitų mokyklų, aš stosiu į šią“, – rūstavo jis raudonu nuo įsiučio veidu. – O dabar jau ir „šios nebenoriu. Man reikia savarankiško gyvenimo.“ Pragyventi reikia pinigų.

– Koledžui irgi.

– Tu kaip visad aštrialiežuvė. Manai, tavo pasirinktas kelias bus lengvas? Nieko nepeši. Pažiūrėsim, kaip tau seksis, ir palauksim, ar neapsigalvosi dėl koledžo.

Jis buvo teisus. Gyvenimas kainuoja brangiai. O juo labiau Niujorke. Čia reikia kur kas daugiau pinigų pragyventi, nei gaudavau dirbdama nieko nesugebančia kokteilių padavėja „Raudonojo liūto“ bare Blikerio gatvėje. Kita Vusterio grupės praktikantė dirbo klube „Kit Kat“ Penkiasdešimt antrojoje gatvėje, Brodvėjuje. Ji mane įtikino, kad pas juos tolerantiškiau žiūrima į padavėjas, neturinčias darbui įgimtų gebėjimų. Vieną dieną nuėjom kartu į

jos klubą ir praleidau ten lygiai keturiasdešimt minučių lakstydamas su padėklų, o paskui spjoviau į viską ir, pasiskolinusi apatines kelnaites su virvelėmis, užšokau ant scenos.

Tiems, kurie nepraturtėjo iš seksualinių gebėjimų, ir toms, kuriuos moka žadinti ekstremalius pojūčius, klausimas: kodėl mes, merginos, nusirenginėjame už pinigus? Kas verčia mus to imtis? Dėl ko viena finansiškai nuskriausta mergina tampa striptizo šokėja, kita įsidarbina padavėja Denio klube, o trečia stoja į medicinos mokyklą? Norisi sujungti taškelius. Norėtūsi būti tikram, kad ne jūsų duktė suksis nuoga apie metalinį strypą. Sušikti santykiai su tėvu, žema savivertė, astrologiškai nulemtas nuotykių troškulytis, svajonės tapti garsia aktore, depresijos ir nerimo nestokojanti praeitis, polinkis į svaigalus – visa tai suverti į katilą, gerai pakaitinti, žiūrėk, ir iššoka ideali sekso srities darbuotoja, visa švytinti, liulanti ir viliojanti.

Dar kartą perskaitykite sąrašiuoką. Nebijokit, tai ne jūsų mergaitė. Ji niekada nebus tokia kaip aš.

Šokdama „Peepland“ ir „Lėlyčių svetainėje“ uždirdavau tiek, kad užteko prasimaitinti vegetarišku daržovių troškiniu, vakarais valgyti užkandinėje „Max Fish“ ir kartu su drauge gyventi vienam bute Žemutiniame Ist Saide, bet šampane vis dėlto nesimaudžiau.

– Ari kaip jautis, o uždarbis – ašaros. Susigadinsi kelius, – tarė Teilora. – Ar tau jau yra aštuoniolika?

Jau. Ką tik sukako.

– Gerai. Nes Diana tuoj pat patikrintų. Jai nepakiši padirbto asmens dokumento kaip kokiam pusgirčiam durininkui klube.

Teilora davė man vizitinę, ant jos storomis didelėmis raidėmis buvo išraityta – klubas „Karūna“, virš ū raidės daili maža karūnėlė, o apačioje – telefono numeris. Suradusi rankinėje tušinuką, po juo užrašė dar savąjį.

– Diana vadovauja palydovių agentūrai, ir aš joje dirbu. Tai pati geriausia įstaiga Niujorke. Tu pernelyg pigiai parsiduodi. Ateik dirbti pas mus ir akimirksniu tavo gyvenimas iš esmės pasikeis.

Palydovių agentūra. Skamba paprastai ir kartu prašmatniai. Įsivaizdavau Dianą kaip elegantišką moterį su kreminės spalvos švarku ir kelnėmis, dailiais bateliais ir deimantų auskarais. Ji turbūt įžvalgi ir šalta, bet kartu ir moteriškai paslaptina, kaip Kendisė Bergen kino filme „Mayflower Madam“. Ja visi žavisi, ji man išties pagalbos ranką. Nebereikės tiek vargti, turėsiu daugiau laiko siekti aktorės karjeros.

Teilorą apkabino mane per pečius. Buvome naujos draugės, abi stovėjome šaltyje ir žiūrėjome į beribį dangų. Patekėjo saulė. Filmavimo grupė surinko aparatūrą ir sukrovė į mašinas. Aktorių kolektyvas sugužėjo į prieangį laukti automobilių, kurie parves juos į miestą.

„Mayflower Madam“ buvo puiki svajonė, bet jaučiau, kad Dianai turbūt nepaskambinsiu. Darbas palydovių agentūroje ne man. Bet vis tiek įsimečiau kišenėn vizitinę, jeigu kartais apsigalvočiau.